

## Ugrabljeni kraljevič (Pravljica)

14.

Še neka druga ladja se je v tej strašni noči borila z valovi.

Bila je mavriška jahta »Abduraman«, ki se je vračala z ujetimi morskimi roparji z Balearskih otokov proti španski celini.

Plula je v isto smer, koder je pred eno uro gnal vihar jadrnico naših treh beguncev — princa, Tončka in Francke.

Velikanske množine vode so pljuscale čez krov, v jamborih je škripalo, cvililo in tulilo, ogromno telo ladje se je nagibalo na desno in levo, dvignilo se pokonci, pa spet padlo nazaj v globoko žrelo razburkanega morja.

Na krovu so stali zaradi opasnosti, da jih voda, ki so jo valovi metali na krov, potegne seboj samo kapitan, krmilar in nekaj mornarjev. Bili so vsi premočeni do kože.

V prostorni kajuti (celici) »Abduramana« so sedeli in ležali po tleh ujeti morski roparji, z železnimi okovi na rokah. Tihi in mrki so zrl predse. Med njimi je bilo nekaj žensk z otroki.

Stara Sabina je sedela sključena v kotu in vzdihovala. Pred njo je stal poveljnik vojaške posadke:

»Torej mi nočete povedati, kaj ste storili z mladim princem?«

»Saj sem vam povedala, señor, čisto po pravici sem vam povedala, gospod general, pa mi ne verjamejte! Santa Maria, usmili se me, stare, nadložne revice!«

In Sabina je pričela jadicovati, da bi se je kamen usmilil.

»Nič hudega se vam ne zgodi, če boste govorili resnico,« je skoro dobrodušno zatrdil poveljnik.

»Jaz ne lažem, señor, tisto pa ne. Stara sem že, malo dobrega in lepega sem videla v življenju, ampak lagala nisem nikoli.«

Poveljnik si je oddahnil.

»Pravite torej, da je princ sinoči pobegnil? Kam pa?«

»Kam! Kako pa naj jaz to vem!« Kakor po navadi smo se sinoči odpravili spat, jaz v kuhinjo, oni trije, žlahtni señorito (senjorito - gospodič) princ, fantalin in punčara pa v izbo. Kaj jaz vem, nikoli se ne zbudim ponoči, to noč pa me je zbubilo neko bobnenje za našo votlino; menda je bil veter sprožil kamenje na skalah; planila sem pokonci, nažgala bakljo in sem pogledala v izbo. Santa Maria, vsi svetniki božji — princa in onih dveh ni bilo več! Pobegnili so skozi okno.«

Z naraščajočim zanimanjem je sledil poveljnik starkinemu pripovedovanju.

»Pa kdo sta bila onadva, fantalin in punčara, kakor pravite?«

»E, saj ni vredno, da bi govorila o teh dveh! Naš poglavar Esmeraldo ju je pripeljal nekoč, hotel ju je prodati v sužnost. Dekle bi že še bilo, ampak fant! Ta je bil navihan kakor sam morski bognasvaruj! — Govorila pa nista ne španski, ne mavriški — sam vrag vedi, kakšen čuden jezik sta čebljala med seboj,

turški ali kali. No, fant je znal nekoliko po naše, dekle pa nič.«

»To bosta na vsak način ugrabljena darovanca turškega sultana,« je zamrmral poveljnik sam pri sebi.

»Pa ne veste, kam bi jo mahnili, ti trije begunci? Mogoče na morje?«

»Seveda, seveda, kam pa drugam, kakor na morje; sveta Marija sevilska, vsi bodo potonili ob tem viharju.«



Ladja se je močno zibala; strašno tulenje viharja je trgalo besede, da so se komaj razumele.

»Kje pa naj bi dobili ladjo za beg na morje?« se je sklonil poveljnik k Sabini, da bi ga bolje slišala.

»Tega pa jaz ne vem, žlahtni gospod general, tega pa ne! Ko sem videla, da je lepega, visokorodnega princa in onih dveh pritepencev zmanjkalo, sem začela na vso moč kričati. Prihitele so ženske iz sosednjih votlin. Z bakljami smo preiskali vsenaokrog, a onih treh ni bilo nikjer; kakor bi se bili udrli v zem-

ljo. Kmalu potem pa so prihrumeli vaši vojaki. Pograbili so nam vse težko pridobljene dragocenosti in nas odpeljali na ladjo. Santa Maria, žalostno je to, gospod, žalostno.«

Poveljnik se je zamislil.

»Ubogi princ! Če so se nesrečneži res podali na morje, so izgubljeni!«

V nasprotnem kotu je čepel na tleh mlad mož, bledega obraza, z gosto poraščeno brado. Edini izmed roparjev, ki ni bil uklenjen.

Bil je Rodrigo, nekdanji zaupni tovariš Esmeraldov.

Ves čas je prisluškoval pogovoru med poveljnikom in Sabino.

»Gospod poveljnik!« je naenkrat zaklical.

»V morski zaseki, skrivni luki morskih roparjev, je vedno nekaj prostih čolnov. Če je princ zbežal na morje, se je gotovo poslužil enega teh čolnov.«

Sovražni pogledi so zadeli Rodriga iz oči njegovih tovarišev.

»Izdajalec!« je zamrmral eden in pljunil pred Rodriga.

Poveljnik je poklical vojaka.

»Steci na krov in javi kapitanu, naj pazno motrijo vso okolico, če bi se kje pojavil kak čoln. Povej, da gre za življenje princa. Pojdi!«

Vojak je urno izpolnil ukaz.

Orkan (vihar) je bil medtem nekoliko pojenjal. Težki oblaki so hiteli po nebu, med njimi se je prikazoval zadnji lunin krajec. Neprertrgoma se je bliskalo, grom pa je odmeval samo še iz daljave.

V svitu bliska je kapitan nenadoma zapazil v razdalji kakih sto metrov temno točko, plesočo po valovih.

»Krmilar! Okrenite ladjo na desno!« In je pokazal z roko smer. Napenjal je oči; temna točka je postala jasnejša, bližala se je ladji.

V naslednjih trenutkih je kapitan ugotovil, da je ta temna točka čoln, ki ga morje premetava semintja.

Poveljnik je imel torej prav, ko mu je sporočil, da je prinčevo življenje v nevarnosti. Brez dvoma — v tem čolnu mora biti princ.

»Dečki,« je zaklical kapitan mornarjem.

»Dokažite svojo vdanost našemu knezu.

Rešitev princa — to naj bo zdaj vaše geslo!«

Mornarji niso čakali, da bi se čoln čisto približal ladji. Kakih šest jih je poskakalo v morje.

Izurjeni plavači so v kratkih minutah dosegli čoln. Bila je jadrnica naših treh mladih brodolomcev.

## **Živojin Cvetković**

### **Mafi**

Že deset dni brenče nad srbsko vasjo sovražna letala in bombe padajo na kmečke domove. Vsak dan porušijo po eno ali dve kolibi in često zahtevajo tudi človeških žrtev. Kadar se pojavijo na obzorju, iščejo vsa živa bitja zaščito in trepetajoč čakajo brenče, življenju tako nevarne muhe, dokler ne izginejo v daljavi. Toda kljub vsej opreznosti so prinesla letala seljakom smrt, ker niso v pravem času dosegli varnega skrivališča.

Iz te strašne dobe imamo nekaj ganljivih vzgledov velike materinske požrtvovalnosti, ko so matere zastavile lastno življenje, da rešijo nesrečne otroke, ki so nezavedajoč se nevarnosti, umirali po nedolžnem. Ali vojna je vojna; ona si ne izbira svojih žrtev.

Tesno objeti so se tiščali skupaj, vsi trije v globoki nezavesti. Samo opica Diki je vsa preplašena in premočena pokukala iz svojega skrivališča. Ko je »Abduraman« priplul v bližino jadrnice, je opica Diki bliskoma švignila po ladji navzgor, žalostno jadikujoč nad prinčevo usodo. S krova jo je popihala naravnost v ladijsko kuhinjo.

Na krovu je postalo mahoma vse živo. Vojaki in častniki so z mrzlično napetostjo zrlí borbo mornarjev z viharjem.

Urno so spustili v morje debele vrvi, po katerih so mornarji z nadčloveškim naporom splezali s svojimi tovari na krov.

Tako so bili princ, Tonček in Francka rešeni gotove smrti v morskikh valovih.

(Dalje prihodnjič.)

Nekega pomladnega jutra, ko je sonce obsulo s toplimi zlatimi žarki domove, njive in trate vasi Mačkovca, so vaščani že zgodaj pohiteli na polja. Bilo je tiho, mirno jutro, podobno jutru v srečnem predvojnem času.

Tudi Stanimirka, žena poljedelca Milutina, ki je bil tačas na fronti, je pohitela na delo. Vstala je, poljubila rahlo svojega triletnega sinčka z nežnim materinskim poljubom, da bi ga ne zbudila. Oprtila si je motiko na rame ter odšla na hribček nad vasjo, da vsadi krompir. A rdečelični, zlatolasi sinek je ostal sam v hiši ter snival jutrnji otroški sen.

Nagajivi sončni žarek se je prikradel skozi okno do otrokove postelje ter begal po odeji. Svetal, nemiren in čaroben, kakor utrinek bojne sreče, je